

LITERATURA

«Només demano temps per escriure»

Als diaris i a la correspondència de Katherine Mansfield (Nova Zelanda, 1888 - Fontainebleau, 1923), publicats pòstumament per J. M. Murry, descobrim una dona que estima la vida, amb el seu sofriment i tota la bellesa que també és capaç d'ofrir i que cal, diu, no cessar mai de cercar. Conscient de la gravetat de la malaltia, es reafirma de manera vehement en la seva voluntat de ser escriptora.

JOSEP GRAS

La nit del 9 de gener de 1923 Katherine Mansfield va morir sobtadament —d'aquí a pocs dies farà, per tant, cent anys—, sense poder acomiadar-se de Murry, el seu marit, que en veure que es trobava malament l'acompanyà a l'habitació, l'estirà al llit i sortí corrent a buscar un metge. Massa tard.

Només la desesperació davant la progressió imparabile de la malaltia, que la invalidava cada cop més per a qualsevol activitat quotidiana, pot explicar que l'escriptora de mirada dolça i torbadora acabés ingressant a l'Institut per al Desenvolupament Harmònic de l'Home a Fontainebleau-Avon i que deixés la seva ja malmesa salut a les mans del xaman Georges Gurdjieff i els seus controvertits mètodes guardadors.

El 13 de febrer de 1922, Mansfield escriu al seu diari: “Em sento més malalta que mai /.../. Els dolors fan que la meua presó sigui insuportable /.../. No puc fer res més que estar ajagada. I fins i tot això es converteix en un turment”.

Trenta-quatre anys: una existència breu, solitària, sempre errant, viscuda intensament malgrat el jou de la tuberculosi, sovint insatisfeta (de la relació amb qui fou la seva parella més important, John Middleton Murry, dels amics i coneguts, dels pocs avenços en els seus projectes literaris i de la seva actitud al respecte, que ella mateixa blasmava), però, al mateix temps, delerosa d'anar més enllà, d'impregnar-se d'aquests “esclats” que de vegades la vida ofereix, de cercar-hi el més preuat i valuós, “els detalls”, el que ella anomenava “la vida de la vida”.

Amb aquest títol, completat amb l'epígraf *Sobre l'ofici d'escriure*, es brinda al lector una nova oportunitat de conèixer la personalitat complexa

de Katherine Mansfield a través dels seus diaris i d'una part de la seva prolífica correspondència, disposats en ordre cronològic segons la data en què van ser escrits. Tant a les anotacions on Mansfield reflexiona sobre els seus neguits i impressions, deixant constància del seu dia a dia turmentat, però no exempt d'esperança, o simplement hi esbossa idees per a possibles nous contes, com en les cartes que adreça a J. M. Murry —les més nombroses, però també a Virginia Woolf i la pintora Dorothy Brett, entre altres—, l'interlocutor principal sempre és ella mateixa. Com diu Woolf en una ressenya precisament sobre *Journal* (1927), de Mansfield —publicada aquell mateix any i inclosa dins *Diaris* (L'Avenç, 2018), també traduïts per Marta Pera Cucurell com en la recent edició d'Angle—, “el que hi observem és Katherine Mansfield parlant i escrivint sobre Katherine Mansfield /.../, l'espectacle d'una ment terriblement sensible”.

Aquests textos autobiogràfics constitueixen un testimoniatge enormement revelador del que va ser la seva vida real, però encara més de la que anhelava tenir si aconseguia superar els estralls i les limitacions que li produïa la malaltia. A mesura que passen els anys, Mansfield és més conscient del seu estat i, alhora, de la vocació irrenunciable d'escriure: “Només demano temps per escriure els meus llibres. Després no em farà res morir-me. Visc per escriure”, diu el 19 de maig de 1919 (Txékhov va ser el seu referent literari més important, però també Dostoievski i Shakespeare, de qui cita sovint fragments).

Autora dels reculls de contes *En una pensió alemanya* (1911), *Felicitat* (1920) i *La festa al jardí* (1922) —publicats en vida seva; i

Katherine Mansfield

amb caràcter pòstum *Un niu de tórtores* el 1923 i un any després *Una mica infantil*, aplegats tots ells a *Tots els contes* (Proa, 2018), de lectura imprescindible per comprovar l'excel·lència de la seva narrativa curta—, Mansfield va anar desempallegant-se de les diferents màscares que adoptava davant els altres (biògrafs com Claire Tomalin i Pietro Citati coincideixen en els seus treballs—1987 i 2014, respectivament— en aquest tret, que també comenten Marina Porrás i Marta Pera en la introducció i l'epíleg de *La vida de la vida*), fins a arribar al convenciment que, al final, les persones “ja no actuem” i que l'honestetat i l'autenticitat són imprescindibles, tant a la literatura com a la vida.

La vida de la vida

KATHERINE MANSFIELD

Edició i introducció de Marina Porrás
Traducció i epíleg de Marta Pera Cucurell
Angle Editorial
Barcelona, 2022
224 pàgines

Josep M. Quintana
LES MÀSCARES DEL JO

Edicions 3i4

LES MÀSCARES DEL JO

de JOSEP M. QUINTANA

NOVETATS 3i4

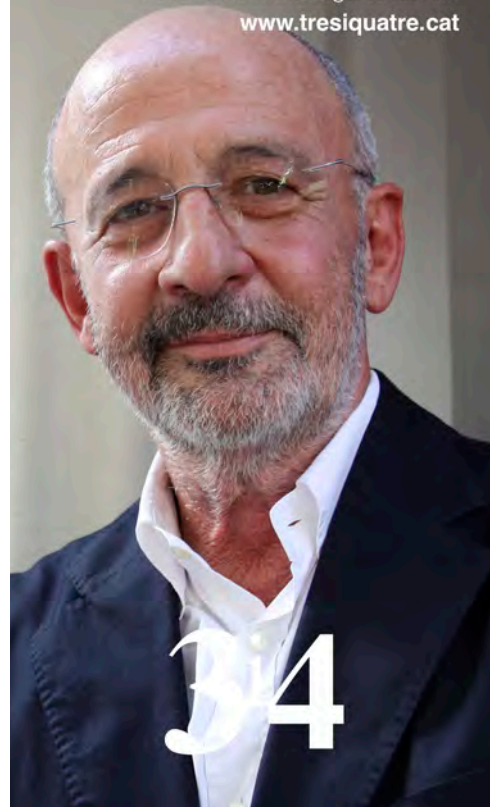
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a

Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual en

www.tresiquatre.cat

34